

Я блукав містом своєї юності

Василь Стус

Я блукав містом своєї юності,
марно відшукуючи в нових кварталах
вчорашні споруди, сквери, стежки,
знайому ліпку на фронтонах будинків —
географія втрачена.
Місто покращало й виросло,
з'явилися нові бульвари, готелі, вулиці,
пам'ятники, стадіони, дерева,
тільки жодного знайомого обличчя в натовпі,
жодного обличчя,
котре б нагадало тобі
згублену молодість.
Сподівався зустріти бодай себе
отут, де струменіє фонтан,
лямований штучним мармуром.
Марно.
Нема.
Пропалий безвісті.
Знялися в небо легкі висотні будинки,
а ти біля них — маленький-маленький.
Не розгледіти самому,
не те що зустрічним.
Зупинивши таксі,
якийсь шофер підійшов до фонтана,
що оприскував незнайому гінку топольку,
вимив руки,
потім витягши носовичка,
старанно витер долоні,
сів за стерно й помчав,
знявши легеньку куряву.
Дивлячись йому вслід,
я вперше збагнув: життя — не вдалося.